

OPEN ACCESS

Manuscript ID:
TAM-10032026-10041

Volume: 10

Issue: 3

Month: January

Year: 2026

P-ISSN: 2454-3993

E-ISSN: 2582-2810

Received: 10.11.2025

Accepted: 15.12.2025

Published: 01.01.2026

Citation:

Segar, V. "Usage-Based Illustrations by the Commentators of the Sollathikaaram of the Tolkaappiyam." *Shanlax International Journal of Tamil Research*, vol. 10, no. 3, 2026, pp. 76–83.

DOI:

<https://doi.org/10.34293/tamil.v10i3.10041>

*Corresponding Author:

viswasegar13@gmail.com

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License

Usage-Based Illustrations by the Commentators of the Sollathikaaram of the Tolkaappiyam

Dr. V. Segar

Assistant Professor, HOD of Department of Tamil
Principal I/C, BWDA Arts and Science College, Villupuram, India

Abstract

This study examines in detail how the commentators who wrote exegeses on the Sollathikaaram of the Tolkaappiyam employed the technique of usage-based illustration. One of the major findings of this research is that the commentators did not explain Tolkaappiyar's grammatical principles merely as abstract rules; rather, they interpreted them by relating them to the spoken language of their own times, social practices, ancient traditions, and literary usages. Firstly, through contemporary usage-based illustration, commentators such as Ilampooranar, Seenaavaraiyar, Naçcinaarkkiniyar, and Deivacilaiyar explained grammatical concepts by citing examples drawn from the vocabulary, measures, food habits, occupations, social relationships, and belief systems prevalent in their respective periods. As a result, the commentaries on the Sollathikaaram also function as reflections of the social life of those times. Although Kallaatanaar and the Old Commentator largely followed earlier commentaries, they too pointed out contemporary usages in certain places.

Secondly, through illustration of ancient usage, the commentators clarified not only the usages current in their own times but also those that were prevalent in earlier periods. By explicitly referring to "ancient usage," they explained words and expressions that had either disappeared or undergone change over time. Such illustrations are particularly helpful in understanding the historical continuity and transformation of the Tamil language. Further, through grammatical usage-based illustration and literary usage-based illustration, the commentators highlighted the distinction between grammatical norms and literary practice. In some instances, they clearly stated that certain usages found in literary works do not conform to grammatical convention, thereby guiding readers away from possible misunderstandings. Among the commentators, Deivacilaiyār employed this technique with notable clarity and precision.

In conclusion, the technique of usage-based illustration adopted by the commentators of the Sollathikaaram serves as an important area of study that integrates the functional history of the Tamil language, its socio-cultural context, and the relationship between grammar and literature. These commentaries are thus not merely grammatical explanations but also valuable sources for understanding the linguistic and social history of Tamil.

Keywords: *Tolkappiyam Sollathikaaram Commentaries, Usage-Based Illustrations (Vazhakkus Suttal).*

References

1. Aravindan, Mu.Vai. (1995), Commentators, Manivasagar Publications, Chennai.
2. Kanthasami. So. Na. (1986), The Commentary Style of Theivachchilaiyar, Abirami Publications, Chidambaram.

3. Krishnamurthi. Sa. (2002), The Commentary Skill of Ilampuranar, Pandiyan Publications, Thanjavur.
4. Sivalinganar. A. (1980), Tolkappiyam - Special Preface, Commentary Wealth, World Tamil Research Institute, Chennai.
5. Seyaraman. Ra. (2007), The Commentary Method of Senavaraiyar, Jinar Research Institute, Coimbatore.

தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார உரையாசிரியர்களின் வழக்குச் சுட்டல்

முனைவர் வி. சேகர்

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறைத் தலைவர், முதல்வர் (பொறுப்பு)
பவடா கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, விழுப்புரம்

ஆய்வுச்சுருக்கம்

இவ்வாய்வு, தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்கு உரை எழுதிய உரையாசிரியர்கள் வழக்குச் சுட்டல் என்னும் நுட்பத்தை எவ்வாறு கையாண்டுள்ளனர் என்பதை விரிவாக ஆராய்கிறது. உரையாசிரியர்கள், தொல்காப்பியர் கூறிய இலக்கணக் கோட்பாடுகளை வெறும் விதிகளாக மட்டும் விளக்காமல், அவற்றைத் தம் கால நடைமுறை மொழி, சமூகப் பழக்கங்கள், பண்டைய மரபுகள், இலக்கியப் பயன்பாடுகள் ஆகியவற்றுடன் இணைத்து உரையெழுதியுள்ளனர் என்பது இவ்வாய்வின் முக்கிய கண்டறிதலாகும். முதலில், தற்கால வழக்குச் சுட்டல் வயிலாக, இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர், தெய்வச்சிலையார் ஆகியோர் தங்கள் காலத்தில் வழக்கிலிருந்த சொற்கள், அளவைகள், உணவு, தொழில் சமூக உறவுகள், நம்பிக்கைகள் போன்றவற்றை எடுத்துக்காட்டுகளாகக் கொண்டு விளக்கம் அளித்துள்ளனர். இதன் மூலம், சொல்லதிகார உரைகள் அக்காலச் சமூக வாழ்வின் பிரதிபலிப்பாகவும் விளங்குகின்றன. கல்லாடனாரும் பழைய உரைகாரரும் பெரும்பாலும் முன்னோர் உரைகளைப் பின்பற்றினாலும், சில இடங்களில் தம்கால வழக்குகளைச் சுட்டியுள்ளனர்.

அடுத்ததாக, பண்டைக்கால வழக்குச் சுட்டல் மூலம், உரையாசிரியர்கள் தம்கால வழக்குகளுடன் மட்டுமல்லாமல், தொன்மையான காலங்களில் வழக்கிலிருந்த சொற்பயன்பாடுகளையும் தெளிவுபடுத்தியுள்ளனர். “பண்டையோர் வழக்கு” எனச் சுட்டிக்காட்டி, காலப்போக்கில் மறைந்த அல்லது மாறிய சொற்கள், பயன்பாடுகள் குறித்து விளக்கியுள்ளனர். இவ்வகைச் சுட்டல்கள், தமிழ் மொழியின் வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியையும் மாற்றத்தையும் புரிந்துகொள்ள உதவுகின்றன.

மேலும், இலக்கண வழக்குச் சுட்டல் மற்றும் இலக்கிய வழக்குச் சுட்டல் ஆகியவற்றின் மூலம், உரையாசிரியர்கள் இலக்கண விதிமற்றும் இலக்கிய நடைமுறை ஆகியவற்றுக்கிடையிலான வேறுபாட்டை உணர்த்தியுள்ளனர். சில இடங்களில் இலக்கியத்தில் காணப்படும் பயன்பாடுகள் இலக்கண வழக்கல்ல எனத் தெளிவுபடுத்தி, வாசகர் தவறாகப் புரிந்துகொள்ளாமல் இருக்க வழிகாட்டியுள்ளனர். குறிப்பாக தெய்வச்சிலையார் இந்நுட்பத்தைச் சிறப்பாகக் கையாண்டுள்ளார்.

முடிவாக, தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார உரையாசிரியர்களின் வழக்குச் சுட்டல் நுட்பம், தமிழ் மொழியின் பயன்பாட்டு வரலாறு, சமூக-பண்பாட்டு சூழல், இலக்கண-இலக்கிய உறவு ஆகியவற்றை ஒருங்கிணைத்து விளக்கும் முக்கியமான ஆய்வுப் பொருளாக விளங்குகிறது. இவ்வகைகள் இலக்கண விளக்கங்களாக மட்டுமல்லாமல், தமிழ் மொழி மற்றும் சமூக வரலாற்றை அறிய உதவும் மதிப்புமிக்க ஆதாரங்களாகவும் திகழ்கின்றன.

அடைவுச் சொற்கள்: தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார உரையாசிரியர்கள், வழக்குச் சுட்டல்.

முன்னுரை

தமிழ் மொழியின் தொன்மையான காலந்தோறும் மாறி வரும் மொழி இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியம் வழக்குகளையும் சமூகச் சூழல்களையும்

மொழி அமைப்பை மட்டும் அல்லாமல்,

காலந்தோறும் மாறி வரும் மொழி

வழக்குகளையும் சமூகச் சூழல்களையும்

புரிந்துகொள்ள உதவும் அடிப்படை நூலாக விளங்குகிறது. ஆதில் சொல்லதிகாரம், சொற்களின் இயல்பு, பயன்பாடு, மாற்றம் ஆகியவற்றை விரிவாக எடுத்துரைக்கிறது. இந்நூலுக்கு உரை எழுதிய உரையாசிரியர்கள், தொல்காப்பியர் கூறிய இலக்கண விதிகளை வெறும் கோட்பாடுகளாக மட்டுமே விளக்காமல், அவற்றைத் தம் காலமொழி நடை, சமூக வாழ்வு, பண்பாட்டு மரபுகள் மற்றும் இலக்கிப் பயன்பாடுகளுடன் தொடர்புபடுத்தி உரையெழுதியுள்ளனர்.

அவ்வகையில், வழக்குச்சுட்டல் என்னும் நுட்பம் உரையாசிரியர்களின் உரைகளில் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகிறது. தம்காலத்தில் வழக்கிலிருந்த சொற்கள், பழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், தொழில்கள், உணவு முறைகள், அளவைகள் போன்றவற்றை எடுத்துக்காட்டுகளாகக் கொண்டு, தொல்காப்பியர் செய்திகளை அவர்கள் விளக்கியுள்ளனர்.

எனவே, தொல்காப்பியர் சொல்லதிகார உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட தம்கால வழக்குச் சுட்டல், பண்டைக்கால வழக்குச் சுட்டல், இலக்கண வழக்குச் சுட்டல், இலக்கிய வழக்குச் சுட்டல் ஆகிய நுட்பங்களை முறையாக ஆராய்வது, தமிழ் மொழியின் பயன்பாட்டு வரலாறையும், இலக்கணம் - இலக்கியம் - சமூகம் ஆகியவற்றின் உறவையும் புரிந்துகொள்ள இன்றியமையாததாகிறது. அந்த நோக்கத்திலேயே இவ்வூய்வு மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

தம்கால வழக்குச் சுட்டல்¹

உரையாசிரியர்கள் உரை எழுதும்போது தொல்காப்பியர் கூறுகின்ற செய்திகளைத் தம்காலக்கருத்துக்களோடு தொடர்புபடுத்தி உரை எழுதியுள்ளனர். இளம்பூரணர் தமது உரையில் 'செத்தானைச் சாம் என்றாலும்' (இளம். நூற். 11) 'கன்னியையில், கன்னிஞாழல்' (இளம். நூற். 27), 'பார்ப்பான் கண்ணன்,

வண்ணான் சாத்தன்' (இளம். நூற்.41). 'காணத்தாற் கொண்ட அரிசி, எள்ளொடு விராஅய அரிசி, கண்ணாற் கொத்தை' (இளம். நூற்.73) 'கருவூரின் கிழக்கு, மருவூரின் மேற்கு' (இளம். நூற்.75), 'எட்குப்பை, படையது குழாம்' (இளம். நூற்.76), 'நெற்குப்பை, எட்சாந்து' (இளம். நூற். 86), 'நாழி, உழக்கு, தொடி, துலாம்' (இளம். நூற்.113). 'ஆ, நாய், குதிரை, கழுதை, தெங்கு, பலா' (இளம். நூற்.166), 'அடுஞ்செந்நெற்சோறு' (இளம். நூற்.232), 'இல்லம் மெழுகிற்று' (இளம். நூற்.241), 'திங்கரும்பு, தண்ணீர், நறும்பூ. நன்னுதல், பருநூல், மெல்லிசை நல்லாடை' (இளம். நூற்.450) போன்ற தம்காலப் பழக்கவழக்கங்களைச் சுட்டியுள்ளார்.

சேனாவரையர் தமது உரையில் 'வெள்யாடு வெண்களமர் கருங்களமர் என வருவனவும், குடத்துள்ளும் பிற கலத்துள்ளும் இருந்த நீரைச் சிறிது என்னாது சில என்றலும், அடுப்பின் கீழ்ப்புடையை மீயடுப்பு என்றலும், பிறவும் வழக்காறாம்' (சேனா. நூற்.17), 'காலன் கொண்டான்' (சேனா. நூற்.59), 'அறஞ் செய்தான் துறக்கம் புகும்' (சேனா. நூற்.60), 'இணங்கு, விலைத்திட்டு' (சேனா. நூற்.80). 'கச்சினன், கழலினன்' (சேனா. நூற்.213), 'சுவர்க்கம் புகும், நிரயம் புகும்' (சேனா. நூற்.242) திண்ணை மெழுகிற்று, கலங்கழிஇயிற்று' (சேனா. நூற்.246). 'அன்னமும் கவரிமாவும் புளிமாவும் நாயும்' (சேனா. நூற்.399) போன்ற பழக்க வழக்கங்களைச் சுட்டியுள்ளார்.

நச்சினார்க்கினியர் தமது உரையில், 'இக்காலத்து எவன் என்பது என் என்றும் என்னை என்றும் மருவிற்று' (நச்சி. நூற்.31), 'தச்சக் கொற்றன் - தொழிலினானய பெயர். திருவீர ஆசிரியன் என்றாற்போல இயற்பெயர் முற்கூறுவனபிறவும். இக்காலத்தார் மயங்கக் கூறுவன பிறவும் கடி சொல் இல்லை (கிளவு. நூற்.56) என்பதனாற் கொள்க' (நச்சி. நூற்.41), 'உவாஅப் பதினான்கு கழிந்தன' (நச்சி. நூற்.68), 'கடலோடு காடு ஒட்டாது'

(நச்சி.நூற். 102) ‘வாணச்சி, வண்ணாத்தி, பார்ப்பினி’ (நச்சி.நூற் 67), ‘கூழ் உண்ணா நின்றாள் சோறும் உண்டான்’ (நச்சி.நூற் 437) என்ற போன்ற தம் காலப் பழக்க வழக்கங்களைச் சுட்டிச் செல்கின்றார்

தெய்வச்சிலையார் தம்முடைய உரையில், ‘இக்காலத்து உடையார், தேவ என்பனவும் சிறப்பினன் ஆகிய பெயர். அருவாளன் சாத்தன், ஆசிரியன் சாத்தன் அன்ன’ (தெய். நூற்.39), ‘மா, பலா’ (தெய்.நூற்.30), ‘தேவர் பலி’ (தெய்.நூற்.96), ‘உழவைவாணிகத்தைச் செய்யும் எனவும் சோற்றால் தண்ணீரால் வயிறு நிறைக்கும் எனவும் அந்தணர்க்குச் சான்றோர்க்குக் கொடுக்கும் எனவும்’ (தெய். நூற்.99), ‘சாலியனால் நெய்யப்பட்டது. நெம்பினால் நெய்யப்பட்டது. (தெய். நூற். 109). ‘கால் கழஞ்சு, இந்நிலம் ஒருமா, இம்முனை முக்கால்’ (தெய்.நூற்.113), ‘கள்ளையுண்டல், கொலைக்குடம் படுதல், மாடத்துக்கண் இருந்தல்’ (தெய்.நூற். 409) போன்ற தம் கால வழக்குகளைச் சுட்டியுள்ளார்.

கல்லாடணார் பிற உரையாசிரியரின் மேற்கோள்களையும் எடுத்துக்காட்டுகளையும் பின்பற்றியுள்ளதால் தமது உரையில் ஒரு சில இடங்களில் மட்டும் தம்கால வழக்குகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். அவ்வகையில் தமது உரையில், கதிர் முக்காரல், கரிவனாகம் (கல். நூற்.28), ‘வண்ணாரச் சாத்தான், தச்சுக் கொற்றன், நாவிதன் மாறன்’ (கல். நூற்.41), ‘யாழ் கோட்டான், குழல் கோட்டான், பசுப் போல்வாணைப்பசு, பாவை போல்வாணைப் பசு, தாழ்குழன் நிரிதாடி’ (கல். நூற். 120), ‘இடா, திடா’ (கல். நூற். 160) என்பன போன்றவற்றைத் தம்கால வழக்குகளாகப் படுத்தியுள்ளார்.

பண்டைக்கால வழக்குச் சுட்டல்

மூலநூலுக்கு உரை எழுதிய உரையாசிரியர் தம்கால வழக்குகளைச் சுட்டுவதுடன் பண்டைக் கால வழக்குகளையும் சுட்டிச்

சென்றுள்ளனர். இந்நெறி உரையாசிரியரிடம் காணப்படவில்லை. சான்றுகள்

1. ‘அன்ன பிறவும் என்றதனால் - ‘ஊரிற் சேயன்’ என்றவழி ‘ஊர்க்குச் சேயன்’ என்றாக என்பதும், ‘உரையூரிற் பெரிது கருவூர்’ என்றவழி ‘உரையூர்க்குப் பெரிது கருவூர்’ என்றாக என்பதும், பிறவும் இவ்வாறு வருவன்கொள்க. இவையெல்லாம் நான்கண் உருபின் தோன்றுதல் மேற்கொண்டு அடிப்பட்டு (தொன்று தொட்டுப்பழகி வந்த வழக்கு) வந்த வழக்கு என்றவாறு’ (இளம். நூற். 106).
2. ‘ஆண் மகனை ஆடீஉ என்றாலும், பெண்டாட்டியை மகடீஉ என்றலும் பண்டையோர் வழக்கு’ (சேனா.நூற் 2).
3. ‘ஆடு. மகடீஉ என்பன பண்டையோர் வழக்கு’ (நச்சி.நூற்.2)
4. விளையாடும் பருவத்துப் பெண்மகளைப் பெண்மகள் என்றல் பண்டையோர் வழக்கு (தெய். நூற்.160).
5. ‘நாணு வரையிறந்தாள் தலைமயளாலிப் புறத்துப் போய் விளையாடும் பெண்மகளைப் பெண்மகன் என்பது முற்காலத்து வழக்கம்’ (கல். நூற்.167).

இலக்கண வழக்குச் சுட்டல்

உரையாசிரியர்கள் உரை எழுதும்போது இலக்கண வழக்குகளுக்கேற்ப உரை எழுதியுள்ளனர். அவர்கள் எழுதும் உரை இலக்கண வழக்குக்கு அப்பாற்பட்டு இருக்கும் நிலையில் இது இலக்கண வழக்கன்று என்று கூறி உரையெழுதியுள்ளனர். ஆனால் சொல்லதிகாரத்தில் இந்நுட்பத்தினைத் தெய்வச்சிலையார் மட்டும் ஓரிடத்தில் கையாண்டுள்ளார் அவ்விடம் வருமாறு

1. ‘எல்லாம் வந்தன, எல்லாம் வந்தீர்’ என்றவழி அஃறிணைப்படர்க்கையினும் முன்னிலையிலும் வந்தது. எல்லாம் வந்தேம் என்றவழி உயர்திணை ஆயிற்று. அஃதேல் ‘நெறிதாழ் இருங்கூந்தல் நின்பெண்டிர் எல்லம்’ (கலித்.87) என

உயர்திணைப் படர்க்கையினும், நீயிர் எல்லாம் விளையாடப் போதுமின் என முன்னிலையிலும் வருமால் எனின், அவை இலக்கண வழக்கல்' (தெய்.நூற்.182)

இலக்கிய வழக்குச் சுட்டல்

தொல்காப்பியர் கூறிய இலக்கணத்திற்கு இலக்கியம் இல்லை என்பதனால் இவ்விலக்கணம் தேவையற்றது என்றோ இடைச்செருகல் என்றோ படிப்போர் கருதிவிடக் கூடாது என்பதை உரையாசிரியர்கள் மனத்தில் கொண்டு, அக்கருத்தினை விளக்கவே இந்நூற்பத்தினைக் கையாண்டுள்ளனர். பழைய உரைகாரரிடம் இந்நூட்டம் காணப்படவில்லை சான்றுகள்,

1. 'வழக்குப் பெற்றவழிக் கண்டுகொள்க' (இளம்.நூற்.107).
2. 'சுட்டு முதலாகிய அன்னும் ஆனும் ஆவன - அவ்வாளன், இவ்வாளன், உவ்வாளன், அம்மாட்டான், இம்மாட்டான், உம்மாட்டான் என்பன. இவற்றுள் ஆன்ஈறு இக்காலத்துப் பயின்று வாரா' (சேனா.நூற்.163).
3. 'ஒன்று வழியுடைய என்றதனால் சொய்றொறும் நிறறல் பெரும்பான்மை: அஃது இக்காலந்து அரிது' (நச்சி. நூற். 296).
4. 'நீயிர் என்பதற்கும் இவ்வாறே வந்த வழிக் கண்டுகொள்க' (தெய். நூற். 187)
5. 'இருதோள் தோழர் பற்ற எனவும், ஒண்குழை ஒன்று ஒல்கி எனவும் உம்மையின்றி வந்தனவும் உளவால் எனின், அவை செய்யுளுள் தொகுக்கும் வழித் தொகுத்தல் என்பதினால் தொக்கு நின்றன. அவ்வாறு வழக்கினுள் இலலையென்றுணர்க' (கல்.நூற்.33).

முடிவுரை

தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்கு உரை எழுதிய உரையாசிரியர்கள்

கையாண்ட வழக்குச் சுட்டல் என்னும் நூட்டம், தமிழ் இலக்கண மரபில் மிக முக்கியமான இடத்தைப் பெறுவதாக இவ்வாய்வு தெளிவுபடுத்துகிறது. அவர்கள் தொல்காப்பியரின் இலக்கண விதிகளை வெறும் கோட்பாடுகளாக எடுத்துரைக்காமல், தம் தம் கால மொழி நடை, சமூகச் சூழல், பண்பாட்டு மரபுகள் மற்றும் இலக்கியப் பயன்பாடுகளோடு இணைத்து விளக்கியிருப்பது சொல்லதிகார உரைகளின் தனிச்சிறப்பாக அமைகிறது.

இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர், தெய்வச்சிலையார், கல்லாடனார் மற்றும் பழைய உரைகாரர் ஆகியோர் தம் உரைகளில் தம்கால வழக்குகளைச் சுட்டியுள்ள விதம் அந்தந்த கால சமூகத்தின் வாழ்வியல், தொழில்கள், உணவு முறைகள், அளவைகள், பெயரிடல் மரபுகள் போன்றவற்றை அறிய உதவும் வரலாற்று ஆவணங்களாக விளங்குகின்றன. குறிப்பாக இளம்பூரணர் மற்றும் சேனாவரையர் உரைகளில் தம்கால வழக்குச் சுட்டல் அதிகமாகக் காணப்படுவது, அவர்கள் மொழிவழக்கின் உயிர்ப்பை உணர்ந்து உரை எழுதியுள்ளனர் என்பதைக் காட்டுகிறது.

அதேபோல், 'பண்டையோர் வழக்கு' எனச் சுட்டிக்காட்டப்படும் பயன்பாடுகள் மூலம், மொழியின் வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியும், காலப்போக்கில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும் உரையாசிரியர்களால் உணர்த்தப்பட்டுள்ளன. இதன்மூலம், தமிழ் மொழி ஒரே கால கட்டத்தில் உறைந்த ஒன்றல்ல: மாறிக்கொண்டே வரும் உயிருள்ள அமைப்பு என்பதும் வெளிப்படுகிறது. இலக்கணவழக்குச்சுட்டல் மற்றும் இலக்கிய வழக்குச்சுட்டல் ஆகிய நூட்பங்கள் வழியாக, இலக்கண விதி-இலக்கிய நடை ஆகியவற்றின் எல்லைகளை உரையாசிரியர்கள் தெளிவாகக் காட்டியுள்ளனர். குறிப்பாக தெய்வச்சிலையார் இலக்கண வழக்கல்லாத பயன்பாடுகளைச் சுட்டியிருப்பது, உரையாசிரியர்களின் நுண்ணறிவை

வெளிப்படுத்துகிறது. மொத்தத்தில், தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார உரையாசிரியர்களின் வழக்குச் சுட்டல் நுட்பம், இலக்கண விளக்கத்தைக் கடந்த ஒரு சமூக - மொழியியல் பார்வையை வழங்குகிறது. அது தமிழ் மொழியின் பயன்பாட்டு வரலாற்றையும், இலக்கணம் - இலக்கியம் - சமூகம் ஆகியவற்றின் பரஸ்பர உறவையும் புரிந்துகொள்ள இன்றியமையாத ஆதாரமாக விளங்குகிறது. எனவே, இவ்வுரையாசிரியர்களின் வழக்குச் சுட்டல்களை முறையாக ஆராய்வது, தமிழ் மொழியியல் ஆய்வில் புதிய பார்வைகளையும் ஆழமான புரிதலையும் வழங்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

சான்றுகள்

உரையாசிரியர்களின் இந்நுட்பத்திற்கான சான்றுகள் அவரவர் நூற்பாக்களின் வரிசை முறையில் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

1. தம்கால வழக்குச் சுட்டல்

1. இளம்பூரணர் - 4, 7, 4, 7, 11, 13, 14, 15, 17, 27, 33, 34, 41, 49, 55, 72, 73, 74, 75, 76, 77. 86, 95, 98, 106, 110, 111, 113, 114, 121, 123, 133, 133, 144, 160, 163, 162, 163, 166, 177, 179, 194, 216, 225, 228, 232, 240, 241, 242, 243, 392, 393, 394, 395, 410, 435, 436, 450.
2. சேனாவரையர் - 4, 17, 21, 27, 32, 33, 41, 46, 47, 49, 57, 59, 60, 73, 76, 80, 81, 83, 84, 85, 98, 100, 101, 105, 113, 114, 115, 155, 157, 161, 165, 203, 211, 213, 220, 234, 237, 242, 246, 398, 399, 401, 413, 414, 416.
3. நச்சினார்க்கினியர் - 31, 41, 50, 66, 68, 83, 89, 102, 117, 132, 141, 167, 213, 233, 379, 398, 400, 401. 402, 415, 437, 463
4. தெய்வச்சிலையார் - 1, 4, 5, 7, 22, 26, 33, 39, 48, 50, 51, 52, 53, 56, 58, 66,

68, 70, 72, 74, 78, 80, 82, 96, 97, 99, 100, 101, 104, 109, 110, 112, 113, 123, 134, 146, 147, 152, 153, 161, 162, 190, 191, 217, 239, 293, 294, 395, 397, 398. 401, 409, 411. 415, 436.

5. கல்லாடனார் - 28, 41, 51, 120, 160, 217, 224,
6. பழைய உரைகாரர் - 27, 57, 84.

2. பண்டைக்கால வழக்குச் சுட்டுதல்

1. இளம்பூரணர் - 106, 156, 161, 217, 391, 412, 446.
2. சேனாவரையர் - 2, 80, 156, 158, 164, 201, 203, 205, 226, 234, 206, 303
3. நச்சினார்க்கினியர் - 2, 80, 81, 166, 425, 426.
4. தெய்வச்சிலையார் - 4, 18, 20, 21, 22, 156, 160, 161, 292
5. கல்லாடனார் - 70, 156, 167.

3. இலக்கிய வழக்குச் சுட்டல்

1. இளம்பூரணர் - 46, 107, 217, 412, 446.
2. சேனாவரையர் - 163, 165, 168, 228, 280, 281, 397, 411, 425, 426, 452, 456. 457.
3. நச்சினார்க்கினியர் - 296, 425, 452
4. தெய்வச்சிலையார் - 18. 151, 187, 427
5. கல்லாடனார் - 104, 108, 111, 113, 158, 206.

துணைநூற்பட்டியல்

1. அரவிந்தன், மு.வை (1995) உரையாசிரியர்கள், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.
2. கந்தசாமி. சோ. ந. (1986), தெய்வச்சிலையார் உரைத்திறம், அபிராமி பதிப்பகம், சிதம்பரம்.
3. கிருஷ்ணமூர்த்தி. சா. (2002), இளம்பூரணர் உரைத்திறன், பாண்டியன் பதிப்பகம், தஞ்சாவூர்.

4. சிவலிங்கனார். ஆ., ((1980), தொல்காப்பியம் - சிறப்புப்பாயிரம், உரைவளம், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.
5. செயராமன். ரா. (2007), சேனாவரையர் உரைநெறி, ஜினர் ஆய்வு நிறுவனம், கோயம்புத்தூர்.

முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு

1. ஜெயசுதா. சு., (2000), தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார உரைகள் ஓர் ஆய்வு, புதுவைப் பல்கலைக்கழகம், புதுச்சேரி.

இளமுனைவர் பட்ட ஆய்வேடு

1. சேகர். வி., (2001), தெய்வச் சிலையாரின் உரைநெறிகள், புதுவைப் பல்கலைக்கழகம், புதுச்சேரி

Journals

1. முனைவர். வி சேகர், தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார உரையாசிரியர்கள் சிறந்த ஆசிரியர்கள் (ஆராய்ச்சியாளர்கள்), அரண் பண்பாட்டுத் தமிழாய்வு

மின்னிதழ், (Peer reviewed –Journal Multidisciplinary), ISSN: 2582 – 399X. Vol: 7, Issue: 25, January 2025, Pages: 1-6. <https://www.aranejournal.com/article/455>

2. முனைவர். வி சேகர், தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார உரையாசிரியர்கள் சிறந்த ஆசிரியர்கள் (ஆராய்ச்சியாளர்கள்), அரண் பண்பாட்டுத் தமிழாய்வு மின்னிதழ், (Peer reviewed–Journal Multidisciplinary), ISSN: 2582 – 399X. Vol: 7, Issue: 26, April 2025, Pages: 1-8. <https://www.aranejournal.com/article/485>

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

1. இளம் - இளம்பூரணர்
2. சேனா - சேனாவரையர்
3. நச்சி - நச்சினார்க்கினியர்
4. தெய். - தெய்வச்சிலையார்
5. கல். - கல்லாடனார்
6. பழைய. - பழைய உரைகாரர்
7. நூற். - நூற்பா
8. கலி. - கலித்தொகை
9. கிளவி. - கிளவியாக்கம்